

OPINIÓ

Ningú posa en dubte la major sensibilització que hi ha al conjunt de la societat sobre la realitat de la violència. Fins i tot les institucions han fet seu aquest discurs –sobretot– amb motiu de la commemoració del Dia Internacional per l'eradicació de la violència ver les dones, cada 25 de novembre.

Qui retorna la vida a les dones mortes?

Sí, aquesta commemoració és un bon motiu perquè aquest patiment surti del silenci i ocupi un cert espai en allò públic. La llàstima és que –dissortadament– l'endemà tornarà a formar part del món del silenci, fins que una altra dona trobi la mort a mans del seu antic company sentimental convertit ara en assassí. Llavors sí, alguns dels polítics responsables es rentaran la cara amb aigua bruta convocant la població a cinc minuts de silenci per condemnar aquesta mort. I hi assistirem, com no, amb llum i taquígrafs amb una posta en escena cara als mitjans perquè no hi càpiga cap dubte que ho condemnem. Però, qui li retorna la vida a aquesta nova víctima de la violència?.

Arribar al plany que amaguen tantes parets

Escrit per Maribel Nogué, escriptora i articulista
dijous, 24 de novembre de 2016 13:37

Travessar parets amarades de plor

És cert que avui dia comptem amb alguns serveis especialitzats per atendre les dones que pateixen aquesta violència, uns serveis que estan constantment amenaçats per les sistemàtiques retallades de recursos destinats a tot allò social que duen a terme des de les inhumanes i fredes directrius del liberalisme econòmic, també cal dir-ho. El que les dones no estem ja més disposades a acceptar és l'oblit al calaix -d'allò eternament pendent- d'aquells programes i mesures de prevenció que evitin tant de patiment en solitud quin preu poden pagar les dones –fins i tot- amb la pròpia vida. Com traassem aquelles parets amarades de llàgrimes i detectem el plany que amaguen?.

Arribar al plany que amaguen tantes parets

Escrit per Maribel Nogué, escriptora i articulista
dijous, 24 de novembre de 2016 13:37

Responsabilitat i compromís dels adults

El programa d'activitats institucional de l'agenda d'enguany està dirigit bàsicament a les generacions que puguen, per tal siguin educades en el respecte i al tracte entre persones d'una o altra condició sexual, perquè tenen els mateixos drets. Llàstima que ho aprenguin com una assignatura més i que, quan es fan més grans, continuïn adoptant els rols apresos de la gent que tenen al seu voltant o que la publicitat o la televisió han condicionat els models de conducta que toca. I aquí és on rau el compromís dels adults, en no delegar en els demés una responsabilitat ineludible.

Claudicar per amor no és amor

Els comportaments es transmeten, no s'ensenyen en un llibre, i si es troba normal que a les dones se'ns tracti com a objecte de desig, de conquesta per **amor no és amor** una suposada possessió simplement pel nostre aspecte físic, ja sigui per piropetar-nos suposadament o –perquè no- insultar-nos, no és tant estrany que els joves repeteixin aquest rol que troben tan normal.

La violència és fruit de l'estructura patriarcal que impregna tots els racons de la societat, fins i tot les nostres llars. Quant d'amor desplegat per fer feliç l'altre des de la claudicació per evitar la confrontació, l'enuig, els crits o les amenaces d'alçar la mà ?.

Front la dependència conrear la autoestima

Arribar al plany que amaguen tantes parets

Escrit per Maribel Nogué, escriptora i articulista
dijous, 24 de novembre de 2016 13:37

Aquest és, certament, un amor molt mal entès, emmetzinat ja en la infantesa amb els comptes de princeses que esperen el seu príncep blau per tal que la porti de la mà i l'alliberi dels problemes, negant la pròpia capacitat de les dones de poder viure per elles mateixes. Ja és prou difícil viure avui aquesta independència, ja sigui per la manca de treball que fa que moltes dones i les seves famílies depenguin econòmicament d'un únic salari o paga que entra a casa. A la dependència econòmica i a la necessitat de compartir habitatge cal afegir-hi també la dependència emocional que adquirim potser perquè no s'ha conreat prou la necessària autoestima, sempre pendent de l'aprovació de l'altre o -en el millor dels casos- relegada en darrer terme per haver de prioritzar les necessitats més primeres de tots els membres de la família.

Combatre la sensació de fracàs

Quanta sensació de fracàs acumulada perquè ens han ensenyat que si la família no va bé és per la nostra causa: què pensaran els demés?, si els ho expliqués potser ni em creurien... és tan difícil... Què pensaran de mi?.

El monstre del patriarcat no ens ve a veure, ens aixafa

No ens ho hem de creure pas, res de tot això. Malgrat les dones siguem com unes superdotades per ser capaces d'arribar a tot arreu, no som superwomen, l'èxit no està en ser una "dona 10" i triomfar en tot. El monstre del patriarcat no és que ens vingui a veure sinó que ens aixafa i condiona des del mateix nucli de la organització social: les llars. I és aquí on les dones hem de ser capaces de connectar-nos les unes a les altres per establir complicitats i fer

Arribar al plany que amaguen tantes parets

Escrit per Maribel Nogué, escriptora i articulista
dijous, 24 de novembre de 2016 13:37

---

visible el sistema opressor, que és el causant veritable de la nostra infelicitat, doncs som incompatibles amb la violència, i de violència la societat actual n'està prenyada.

Teixint complicitats per eradicar la violència

Tan sols teixint aquestes complicitats el podrem desemascarar, fer que la resta de la societat es responsabilitzi d'assumir allò que li pertoca i no faci més feixuga la vida sobre la nostra espatlla que carrega més del que ens toca com a éssers humans, simplement pel fet de ser dones. En aquest sentit ens cal començar per les persones que tenim més properes, tant en fer possible que s'eduquin en responsabilitat i respecte com en exigir el compromís de conducta permanent: Prou feminicidi aquí i arreu del món. Les dones som portadores de vida i conciliem amb la natura, el masclisme és sinònim de destrucció i mort. Ens volem vives. Tolerància Zero a la Violència.